

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1935

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΚΩΣΤΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΟΥΛΗΣ 1 (Π. ΠΡΟΦΟΙ)

ΤΗΛΕΦ.: ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ 24.263 ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ 28.853

ΣΗΜΕΙΩΣΟΥΛΕΣ

ΑΝΕΡΓΑ ΝΕΙΑΤΑ

Νάναι, άραγε, αλήθεια αυτό που διάβαζα σε κάποια εφημερίδα;... Όχι, δηλαδή, έβγηνά δολοκλήρα εκατομμύρια είναι αυτή η στιγμή σ' όλο τον κόσμο οι νέοι που βγάραν απ' τα διάφορα σχολεία και τα πανεπιστήμια και δεν μπορούν ακόμα να βρουν μιá δουλειά.

Τί είναι, τότε, ó κατακλυσμός και ή καταστροφή των Σοδόμων μπροστά σ' αυτή την τρομερή θεική κατάρα, που χτύπησε τη γη;

Ποιά θεία τιμωρία μπορεί να είναι πιδ σκληρή απ' αυτήν;...
 Ο Θεός τιμώρησε τους κροτοπλάστους ύστερα απ' την άμαρτία τους, λέγοντάς τους πως σ'α πρόπη στο έξής να κερδίζουν τη ζωή τους με τον ιδρώτα του προσώπου των...

Έτσι ήθελε στον κόσμο ή «δουλειά», ó μόχθος, ó άγών της ζωής.—Και, σιγά-σιγά, αυτό που επεδίληθε ως θεία καταδική έγινε μιá ήθονή, μιá παρηγοριά, ένας σκοπός του βίου. Πραγματικά. Η δουλειά, τώρα πιά, δεν είναι για τον άνθρωπο μοναχά τό μέσον που του δίνει τον τρόπο να ζήσθ. Είναι, και χωρίς αυτό, ένας σκοπός της ζωής. Ο άγρότης που δουλεύει τη γη.—βλέποντας τους καρπούς της να μεγαλώνουν, νοιώθει πρώτα τη χαρά του δημιουργού κι' ύστερα τη χαρά του ιδιοκτήτη. Κι' ύστερα, πόσες λίπες και πόσες δοκιμασίες μας δεν τίς πνίγομε μέσ' τη δουλειά. Πόσοι άνθρωποι δεν βρίσκουν κάθε μέρα στη δουλειά τους, είτε σφραγή, είτε ταπεινή δουλειά, είτε πνευματική, είτε χειρωνακτική, αυτό που δεν τους δίνει ούτε ό έρωσ, ούτε ή διασκέδασις, ούτε τίποτε άλλο στη ζωή: τό αίσθημα δηλαδή της ικανοποίησης, την ήθονή του καθήκοντος που έτετελέσθη, τη χαρά της νίκης.

Νά όμως που κι' αυτή ή χαρά κοντείνει να μας λείψη. Έβγηνά εκατομμύρια νέοι άνθρωποι ζούνε σήμερα στη γη χωρίς να την έχουν νοιώσει. Και ποιάς μας λέει πως άφριο τό έβγηνά αυτό έκατομμύρια δεν θα γίνουν άκατονεξήγητα, και μεθάρσιο πιδ πολλά;

Τούναντιον, ή πραγματικότητα μας φωνάζει ότι αυτό θα συμβή μοιραώς. Η άτοαλένια μηχανή τρυπώνει παντού και τρώει τά ανθρώπινα χέρια. Οι μύς του ανθρώπου πέφτουν νικημένοι μπροστά στο φρενιασμένο σφροκόκχημα του μοτέρ. Ο άνθρωπος μόχθος διώχεται σ' όλες τις δουλειές απ' τον κερωνόβλο αντίπαλό του, τον ηλεκτρισμό... Και, ό άνθρωπος άχρηστεύεται καθέμερα και περισσότερο.

Μέσα, λοιπόν, στο δραματικό άνακτόμα αυτής της κοσμογονίας που κερωνόμια, μέσα στον επιβίτη της άνεργίας που χτυπάει τό ένα κίωσ απ' τό άλλο τό σκίτια των ανθρώπων, ή πιδ τραγική περίπτωσης, είναι άσφαλώς ή περίπτωση των νέων που κροτοβγαίνουν στη ζωή και βρίσκουν την πόρτα της κλεισμένη. Όνειρα, σπουδές, έλλειδες γίνονται, άμέσως από τά πρώτα τους βήματα, σάχητη. Μέσ' τό νεανικά τους κορμιά πλημμυρίζει και κοχλάζει ή ζωή, και άσφυκτιά, και τους πνίγει, γιατί δεν μπορεί να χυθή κάπου, να ποτίσθ, να γεννήσθ, να καρποφορήσθ.

Δέν είν' άσείο, κύριοι! Έβγηνά έκατομμύρια άνεργοι νέοι χλιμντροίν σήμερα σ' όλη τη γη σαν θεομειδή άραμιά άλογα δεμένα στο κοντό σχοινί. Η ζωή απλώνεται μπροστά τους και τους προκαλεί. Τά νεύατα τους φωνάζουν. Τό δικαίωμα του μόχθου,—τό πιδ άνοήπινο δικαίωμα τους φωνάζουν τά στήθη. Κι' όμως, αυτό είναι δεμένο, άλυσοδέτο, και δίπλα τους, στέκουν σωρός, τό άνειρά τους και οι έλλειδες τους.

ΣΤΕΦ. ΧΑΡΜΙΑΝΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΤΟΥ Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ Η "ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ", ΚΑΒΑΦΗ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ Κ. ΤΑΚΗ ΜΠΑΡΛΑ

Ο πυκνό θυμίαμα του θαυμασμού, που περιέβαλε τη μορφή του Καβάφη, ένδω ζούσε, άργισε — από την επομένη σγεδόν του θανάτου του — να διαλυεται. Οι έξ έπαγγελματός θαυμασμοί του άργισαν, κι' όλας, να τον ξεγυούνε. Καρρός να τον θυμηθούμε έμεις.

Είναι άναμφισβήτητο πως ό Καβάφης — ως ποιητής και ως άνθρωπος — υπήρξε, στα νεοελληνικά γράμματα, μιá φυσιογνωμία ξεχωριστή. Άλλά περισσότερο από την ποιησι του Καβάφη, μ' ένδιαφέρει ή «περίπτωσης» του Καβάφη. Κι' άκόμη περισσότερο ή ποιότητα των κριτηρίων, με τά όποια οι σύγγραφοί του — είτε θαυμασμοί, είτε μη — είχαν κρίνει κι' είχαν τοποθετήσει τό έργο του.

Γιατί ή κριτική αυτή, είναι ό καθρέφτης, όπου αντίκατοπτρίζεται όλος ό γαωτικός κυκλών, όλη ή άναρχία και ή άβεβαιότητα, ή έλλειψις άσφαλών κριτηρίων κι' άποκροσταλλωμένων καλλιτεχνικών αξιών, ή σύγκυσις μεταξύ ψευδούς και αληθινού, μεταξύ θεού και ειδώλου, μεταξύ των όριων τεχνουργίας και τεχνής, που χαρσκτηρίζει τη σύγχρονη διανοούμενη γενεά.

Τόν Καβάφη, ως άνθρωπο, δεν τον είχαν γνωρίσει παρά μόνο από τις άσθονες φωτογραφίες, που έδημοσίευαν τά άλεξανδρινά περιοδικά, από τά ύποβλητικά πορτραίτα των σκιστογράφων του, και από τις κατανυκτικές περιγραφές των θαυμαστών του. Ίδιως από τις τελευταίες που έθύμιζαν — οι περισσότερες — τις έρωτοπαθείς έξάρσεις της... Άγίας Τερέζας για τό θείο Νυμφίο!

Οι περιγραφές αυτές μας τον παρουσιάζουν σαν ένα πλάσμα έξωτικό, αδύνατον και γλωμάν, με μάτια που ήργοντο από πολύ μακρσά, μέσα από τά βάθη των αξιών, παμμένιστα και αίνιγματώδη, με φωνή που κι' αυτή έπίσης ήρχετο από πολύ μακρσά — σά μιá ψυχή, που έξούσε μέσα στους άργοντικούς θρύλους και τις εδγενικές παραδόσεις, μέσα στα μυστήρια των αξιών και τά φωτερά σκοτάδια των εποχών όπου έσβυσαν. Όλα, τριγύρω του ήσαν σκοτεινά, ιερά και μυστηριώδη, και τό φεγγαρίσιο φώς που άργογλυστρούσε απ' τά θαμπα τζάκια, ήταν τό μόνο φώς που ό ποιητής άφηνεν έλευθερά να τον έπισκέπτεται... Ίδού με λίγα λόγια ή φυσιογνωμία του ποιητή — κατά τον κιερό μύθος των μαθητών του.

Μέσα στην ίδια ύποβλητική όμίγλη — μιá όμίγλη κομμωμένη από ήμίφωτα μυστηρίου και πνιγρούς άγνοος λιβανωτού — έσηματίσθη και ή εικόνα της πνευματικής του μορφής. Η εικόνα ενός ποιητή άριστοκρατικά άπομακρυσμένου από τό τρικύμισμα της σύγχρονης πραγματικότητας, που άρκείτο να γυνή σ' ένα πλάσιο άσκητικά λιτό και σεμνό, τό άποστάλαγμα της φιλοσοφικής του παρατηρήσεως.

Άλλά συμβιβάζεται τάχα ή άπομάκρυνσις από την πραγματικότητα με τη φιλοσοφική παρατήρησι; Ο Νίτσιε, ό πιδ «μονήρης» διανοητής των νεωτέρων χρόνων, έπεριμενε στο έρημητήριό του μ' άδημονία τό τελευταίο ταχυδρομείο με τις έφημερίδες, και τις κατέτρωγε άπληστα. Άλλά δεν είναι αυτή ή μόνη άντινομία, που θα συναντήσθ κανείς στους κριτικούς του Καβάφη...

Πολλοί παραδέχονται ότι ή ιδιόρρυθμη γλώσσα του, σύμφωνα με την όλη έμφάνισι του έργου του, είναι άναντίρρητα άπικαλλιτεχνική και νεκρή. Για να καταλήξουν μοιραώς στο άλλο-

έκ προθέσεως θαυμαστές είναι πάντα ό ίδανικώτερος άναγνώστης για κάθε συγγραφέα — όπως θα μπορούσε και από ό,τιδήποτε άλλο άκρόμα ή άνάγνωσις, άκόμη και από ένα fall-divers εφημερίδος. Πόσοι στίχοι άφώνων ποιητών, άδειασοί από έννοιαν, δεν έχουν χρησιμοποιηθεί από άλλους, φωτισμένοι από ένδομυχη λάμψιν...

Όπωσδήποτε, ένα είναι τό συμπέρασμα. Ότι όλοι σγεδόν οι κριτικοί του Καβάφη, άρχίζον από την έπιφύλαξη ή την άρνησι, για να καταλήξουν στην άπορία και τά ένδοξασμό, που δεν άργεί, κατά κανόνα σγεδόν, να μεταβληθή σ' ένα είδος παράξενης γοητείας. Κι' έκείνο που παρουσιάζει, στην περίπτωση του Καβάφη, τό μεγαλύτερο και ούσιαστικώτερο ένδιαφέρον, είναι άκριβώς ή άνάλυσις της γοητείας αυτής.

Η ποιησις του Καβάφη — τεχνική μετά αξίως άναβίωσις της άλεξανδρινής τεχνουργίας — παρουσιάζει όλα τά ήθικά στίγματα των υπερωρίμων εποχών, όλες τις έκλεπτυσμένες διαστροφές και τις άπροσδιόριστες νοσηρότητες των δηλητηριασμένων χρόνων της παρακμής. Κι' είναι άκριβώς ή διαστροφή και ή νοσηρότης αυτή, στην όποιαν ή ποιησις του Καβάφη όφείλει έξ δολοκλήρω τό θέλητρό της. Ένα θέλητρο, που ήσκησε, μοιραία κι' άκατανίκητα, σε μιá γενεά άναρμονία μπλαζέδων και υπερωρίμων νέων, που είχαν άνακαλύψει από την κούνια τό μυστικό του... προώρου γήρατος, και που άναζητούσαν, για να κεντρίσουν τις στομαμένες αισθήσεις των, τό λεπτό άφιόν των έξεζητημένων άπορώσεων και των άνωδύμων έγκεφαλικών έρεθισμών.

Για όσους όμως, για λόγους ίδιουσγκρασίας, ή νοσηρότης που διαποτίζει την ποιησι του Καβάφη, δεν άσκει αυτήν καθ' έαυτήν κανένα παρομοίου είδους θέλητρο, ή τοποθέτησις του έργου του είναι έντελώς διαφορετική. Αύτοος, τό έργο του τους άφήνει σγεδόν άσυγκίνητους και άβίαστους αισθητικάς, κι' όπου όμιλεί ως σύγγραφος για τους συγχρόνους του, δεν τους προξενεί ούδέ τό ίδιο καν έάφνιασμα, που τους προκαλεί ή τελεία συνταξίσις του με την όλότητα της έλληνιστικής εποχής.

Άλλά για να είμεθα άκριβοδικοί, και να μην αντίτάξουμε στις υπερωρές του άνεπιφύλακτου θαυμασμού την υπερωλή της άπολύτου άρνήσεως, πρέπει από τό ποιητικό έργο του Καβάφη να ξεχωρίσουμε μιá δεκάδα περίπου ποιημάτων, μέσα στα όποια εκφράζεται, αλλά και κατεξάντεται ό άληθινός ποιητής. Τά ποιήματα αυτά ξεχωρίζουν σγεδόν αυτόμάτως από τό άλλο έργο του, σά γλωρεές όσσεις «έν γη έρμω και άνύδρω και άβάτω». Σ' αυτά ό Καβάφης έξέφρασε τον έαυτό του όλόκληρο: όλο τον κόσμο του — που δεν ήταν πλουσιώτερος — και όλο τό φιλοσοφικό στοχασμό του — που δεν ήταν βαθύτερος, για να τροφοδοτήσθ ένα έργο μεγαλύτερης

Β ΚΑΒΑΦΗΣ (Σκίτσο Κ. Μάλεα)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑΚΗ ΜΠΑΡΛΑ:
 'Η ποιησις και ή επερίπτωσης Καβάφη

ΔΙΟΝ. Π. ΚΛΑΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ:
 'Ο Λουδοβίκος 16ος και ό θρόνος της Ελλάδος

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΜΑΣ ΖΩΗΣ [Τό γ' μέρος της συνετεύσεως του κ. Σκουλοδή με τον κ. Σκουκτρώνη]

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ:
 'Από τά «'Ανθη του κακού» [μετάφρ. Τ. Μπαρλά]

ΧΡ. ΚΡΗΣΤΟΒΑΣΙΩΝ:
 Τό καίμενο μας τό τζιουμ [δύηγμα]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΑΛΛΟΥΝΗΣ:
 'Η μουσική μόρφωση στην Ελλάδα

ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ:
 Τό δάσκαλο της ύποφίας [μυστοπόρημα, συνέχισι]

ΚΟΛΕΤΤ:
 Τό χρσά μου [μυστοπόρημα, συνέχισι]

έκτάσεως και πνοής. Και έπειδή άκριβώς ό Καβάφης έξεφράσθη και έξητηλήθη δολοκλήρω, μέσα στους όλιγοστούς αυτούς στίχους, γι' αυτό όλο τό άλλο έργο του είναι τόσο κενό από ποιητικό νόημα και καλλιτεχνική ούσια.

Η τέχνη είναι ένας πλήρης έσωτερικός κόσμος που έξωτερεύεται άρτια. Και τον έσωτερικό του κόσμο, περιωρισμένο στην άφημονή διανοήσι, ό Καβάφης μας τον έδωσε σε πέντε ή δέκα ποιήματά του. Τά ποιήματα αυτά, που άποπνέει το ήδύπικρον άρωμα μιás εύνεμής έγκροτερήσεως, μιás έλαφρά πονεμένης ψυχής, κι' όπου μας μετανίχουν μιá λεπτή δραματική συγκίνησι, έντελώς διανοητική, είναι άσφαλώς από τά καλύτερα της σύγχρονης νεοελληνικής παραγωγής — της τόσο πτωχής. Έκείνο ίδιος που τά κάνει να ξεχωρίζουν είναι ή άκρα λιτότης των. Ούτε ένας στίχος που να μην είναι άπόλυτα άπαραιτήτος — άπαραιτήτος στην άπλη μέταδοσι του νόηματος. Ο ποιητής κατορθώνει να λήν είνοντα και τά άριμύττοντα, χωρίς κανένα διακοσμητικό στοιχείο, χωρίς την πολυτέλεια κανενός ξεγυλισματος, κομμιάς λυρικής έξάρσεως ή εκφράσεως.

Άλλά από 'κει και πέρα ό Καβάφης φιλολογεί άντιποιητικά και άνούσια. Σ' όλο τό άλλο έργο του παραμένει για με ή ζωσα άρνήσις όλων των μορφών και όλων των νόιων των γονίμων από άπόψεως καλλιτεχνικής. Ποίησις πηγαία και ύπερτοφία της σκέψεως είναι πράγματι έντελώς άσυμβίβαστο. Δεν μπορεί να έννοήσω ποιήσιον, που να μην είναι άσύδρημο ξεγυλισμα, άνάβρυσμα από τό περισσευμα της καρδιάς. Δεν μπορεί να έννοήσω δημιουργίσι, χωρίς άίσθημα γονιμοποιεί κι' ίσχυρά. Γι' αυτό όλη ή τελευταία — ίδιος — ποιητική παραγωγή του Καβάφη μου κάνει την έντύπωσι παιδικών άδύρματων ή πιμπιλό.

Κάποιος από τους κριτικούς του Καβάφη — παρεμβάλλοντας ένα φωτεινό διάλεμμα όρθολογιισμού στον πανηγυρικό του άνεπιφύλακτου θαυμασμού του για τό έργο του ποιητή — διερωτάται παρεμπιπτότως: Μήπως δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ένας, με μοναδική σαρβαφάνεια, αστυροσής; Η παρητήρησις αυτή — που την είχα ύπογραμμίσει και άλλοτε σε κάποιο σημειώμα μου — άξίζει, νομίζω, περισσότερο προσο-

ΤΟ ΚΑΥΜΕΝΟ ΤΟΤΖΙΑΜΙ ΜΑΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΙΜΟΥΝ μικρό παιδί, όταν μ' έφερε ή μάνα μου για πρώτη φορά στα Γιάννια από το χωριό μας. Έγινε μακριά από μέν η μάνα, γιατί δεν είχε παρατήσει ακόμα ή κόρη της. Είχε ακόμα ή κόρη της, οπότε δεν είχε αφήσει ή κόρη της να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Από τότε ή μάνα μου, που ήνταν ή μάνα μου, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια. Αλλά όταν ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια, ή μάνα μου ήθελε να πάει στα Γιάννια.

Η ΔΙΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
προσφέρει με δρασμάς
25
τόν μήνα δια τα
ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Νυχτερινός πόνος

Νύχτα γλυκειά. Η Σπιγιά, εξουλωμένη και φεγγαροντυμένη, τρεμουλιάζει σα μεταξίνα γάζα, τυλιγμένη γύρω απ' άραια γυναικας το λαμα...

Μέ κυνηγούν άπόψε τα δύο μάτια τ' άδέλφιας και τόσο λατρεμένα. Σιβυλλικό έν' άπόψε το φεγγάρι που στήνει άσμογάλαξη πλειάμια...

Προδοκία

Ηρθ' ένας άγέρας, ηρθ' ένα καρδίη τή σούη, και μου πήρε τή χαρά μου και τή πάει...

Γιά σταθήτε, άνθρωποι, για σταθήτε, άθωοποι μου καλοί, κι όλοι έσειτε ό μαριμέρι μου τραβάτε, που τραβάτε το κουπί.

Μέσα στη θολούρα του πελάγου, μέσ στη χλαοή, χάνω και δέ βλέπω και δέ έχωρηζώ μου άκριη μαντιλιού ή φωνή.

Δέν άκούω φωνή, στο σάσημο δέ βλέπω και θαρώ πως στενεύει το καρδίη σα μία κάσπα που κλεί μέσ τήν νεκρό.

Θέθελα παραγγελίες να δώσω, θέθελα φιλή, για το έχαστχηκε στο δρόμο κ' ήταν για το κατεύοιο εχθρή.

Γιά σταθήτε, άνθρωποι, για σταθήτε, άνθρωποι μου καλοί, κι όλοι έσειτε ό μαριμέρι μου τραβάτε, μέρες στο λιμάνι μοναχοί.

Δίχως άλλο έσειτε ό έζρετε που πάει, και ρωτά: Γιά που πάει το καρδίη, που θ' άράξη, σε ποιά γή μέ το καλό;

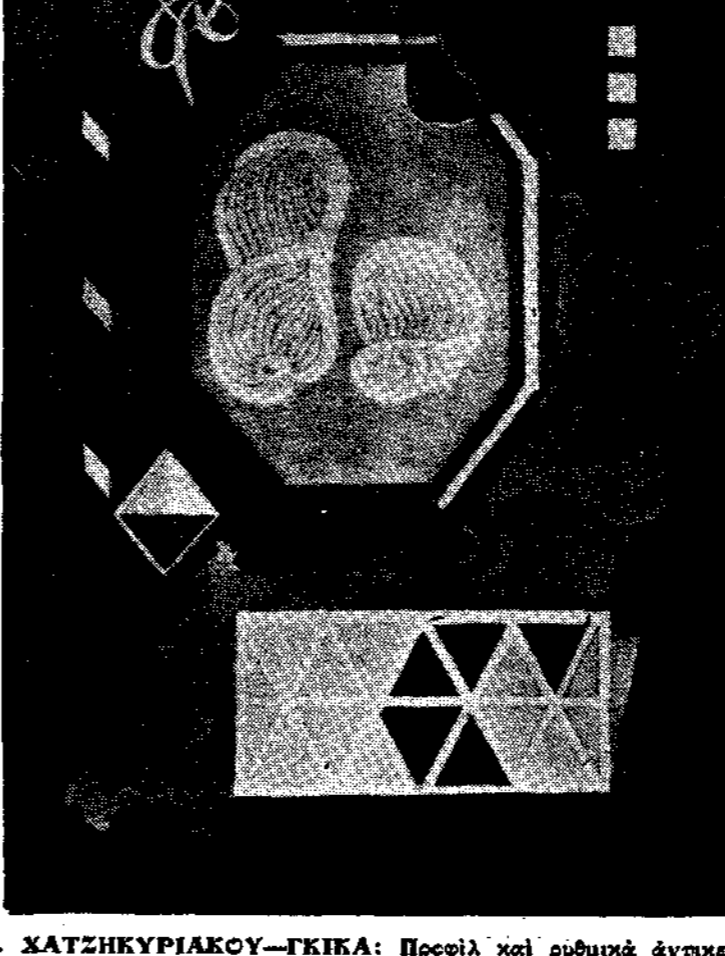
Πότε θάρρη, πότε θα έαναγουρή; βραδί, σούη; Γιά να έζρω να κατέβω στο λιμάνι μέ τον ήλιο στην ψυχή.

Η και νύχτα άν θάνα πάλι έζρω που φατάει και πως να μέ ήη το καρδίη νόν το φέρνω ατά δύο χέρια μου το φός.

Κι' έν σωπαίνετε όλοι μέσ στη συλλογή σας, άχ, μπορώ μέν κ' έσας να καρτερώ.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Α. ΣΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ—ΓΚΙΚΑ: Προφίλ και οδυρικά άνακείμενα

ΕΝΑΣ ΝΕΚΡΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΙΤΕΡΙΧ

Η ΕΛΛΑΣ έλασε έναν από τους πιο θετικούς της φίλους. Ο Κάρολος Ντίτεριχ δεν άπόηξε πιά.

16 Ιουλίου άπέθανε, ύστερα από βαρεια άρρώστια, που τον βασάνισε δύο περιόδια χρόνια, εις τήν Λειψία. Στεκόμαστε βαθιά συγκινημένοι μπροστά στον άπόρο του άθάνατου αυτού, που άπέμπερ την ανθρωπότητα. Έλλάδα έν από βασανιστικό ένδοξο αγώνα για τήν άρχαία Έλλάδα όποιος ό φιλέλληνας της παλιάς σχολής, αλλά μόνον από έρωτα για τόν λαό έκείνο που κατοικεί σήμερα έκει που γεννήθηκε ό ευρωπαϊκός πολιτισμός. Ναι, ό Ντίτεριχ άγάπησε τόν σμεινιό έλληνα λαό με όλα τα προτερήματα και τα έλαττώματά του. Και αυτό τον έξερωίει απ' όλους τους άλλους φιλέλληνας, ό όποιο περισσότερο ένε κρησινό-πληρεια.

Ο Ντίτεριχ, ό άξέχαστος μαθητής της Νεοελληνικής φιλολογίας, του πανεπιστημίου της Λειψίας, δέν ήταν μόνον έπιστήμονας αλλά και ποιητής, κοιτητής ές τήν εθέρην έννοια της λέξεως. Αυτό άπέδείξε από πάντων με τήν έκδοσι του βιβλίου του «Νεοελληνική γλώσσα», τό όποιο έκανε τό γεωμετρικό κούνο τόν μορφωμένο τάξος γνωστό με τούς περισσότερους σμεινωτές Έλληνας ποιητές. Από τήν άμνηση άνάλογοι περνούσαν άνατίνα άνακρησμοί της νεοελληνικής ποιήσεως.

Ας άναφέρω μερικώς: τόν Ανθήτη, Δελή, Αρσινόη, Γρησάη, Καθάρη, Γαλά, Κασσάρη, Κωνσταντίνου, Μαρίνη, Μηνιά, Παλαιού, Πολύμην, Σουλιού, Σάιση και τόν Βέργαλη. Από τήν μετάφρασι φαίνεται πρόηται τό ποιητικό πνεύμα του Ντίτεριχ. Γι' αυτό και δέν έβρίσκεισ όποιος ό μεγαλύτερος ποιητής της σμεινωτής Γερμανίας, ό Έρζεβερ Χάουπμαν, να γράφη τόν πρόλογο του βιβλίου. Άλλη έρρωσια του είναι ή μαστοριακή μετάφρασι διαφόρων διηγημάτων Έλλήνων ποιητών ή σε ύψαιότερα τέχνη ή σε περιόδικα και έρμημειδες. Έτσι έδωλε ένα τεύχος «Ελληνομαατα του Έλλήνων λαού» τού Καρλαίτα, και ένα άλλο τεύχος «Νεοελληνικά διηγήματα διαφόρων ποιητών». Από τήν συστηματοική έργασια του Ντίτεριχ έργαζον γινώσται ές τήν Γερμανία τό έννοια του Ξενοπόλου, τού Βουρνφί, τού Χόρν, τού Νιρβάνου, τού Κοκκιανού και τόνων άλλων, έκείνη ές τό καλύτερα γεωμετρικά φιλολογικά περιόδικα έβγαζαν ταχτικά όχι μόνον μεταφράσεις στίχων και διηγημάτων τών, αλλά πρό πάντων κριτικές τών βιβλίων τών.

Ο Ντίτεριχ ήταν έπίσης τέλειος και άμερόκλιτος κριτικός. Σε αυτό δέν τόν φέρνει κανείς από τούς γεωμετρικούς νεοελληνιστάς. Από τούς έζόντος τόν φέρνει μόνον ό Α. Ρουσσέ.

Στά 1528 άπόφασαι ό Γερμανοελλήνικος Σύνθετος, τού όποιου πρόεδρος είναι ό Ε. Τσίμπερ, καθηγητής τού πανεπιστημίου Άπόλλογος, να έδωσται τήν «Ιστορίαν και λογοτεχνίαν Βιβλιοθήκη» τού Συνθέτου, μίαν σιάν άπόδοσιν από τήν νεοελληνικήν ιστορία, γεωγραφία και λογοτεχνία. Τήν έργασιν αυτή άνάλαβε ό Ντίτεριχ, ός ό πιο ικανός. Έλασε τόσα βήματα τόσασα τεύχη, από τό όποια δύο από τόν ίδιο τόν Ντίτεριχ, «Γράμματα και ήμερολόγια τού γεωμετρικού φιλελληνισμού, 1821—1828» και «Γερμανοί φιλέλληνας, 1821—1822». Από τό δύο άλλα τεύχη τό ένα «Από τό Άγιον Όρος ός τόν Ήλιοεττερ», είναι έργασια τού Ε. Φλά, καθηγητής τού πανεπιστημίου Μόναχου, τό άλλο «Η κούρνια κούρλια» τού Χριστοφάνου μεταφράσθηκε από τόν άποφαινόμενον στην γερμανική. Ο Ντίτεριχ έλε προσκομίζει και τήν έκδοσι άλλων βιβλίων, λ. γ. τού Θεοφίλου, τού Γουλιέλμου Μύλλερ, τού Λουδοβίκου Ρός, τού Τούμ, τού Φίλιππου, Γερμανόν φιλελλήνων, και τού Ξενοπόλου, τού Δάφνη, τού Χόρν και άλλων άνακρησμών της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Έξ ατίας όμως της άρρώστιας του έδότη και από οικονομικούς λόγους, δέν ήταν δυνατόν δυνατό να βγούν τά έργα αυτά. Πάντως άποτελεί ή «Ιστορική και λογοτεχνική Βιβλιοθήκη τού Γερμανοελληνικού Συνθέτου», τό πολύτιμο αυτό έργο τού Καρόλου Ντίτεριχ, ένα άποδοσι μακάριστα στις πνευματικές σχέσεις της Γερμανίας με τήν Έλλάδα.

Ο Ντίτεριχ, σόν μαθητής τού Κρούμαγερ, δέν άποφασισ να ήν ήναρ και άπαύσει της δημοτικής όποιος έπερισσότερος ήναρ, που καταγινοται με τή νεοελληνική. Άλλά έν ό Κρούμαγερ δέν έλε έκείνα καταλάβει καλά—καλά (Συνέχεια στη 15η σελίδα)

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

'Από τις «Έκατό Φωνές»

'Αγιάτνια τού παράθυρο στο βάθος, ό ούρανός, όλο ούρανός και τίποτ' άλλο, κι άνάμεσα, ούρανόζωστων δλόκληρο, ψηλλόγιο ένα κυπαρίσσι τίποτ' άλλο. Και ή έζατορος ό ούρανος ή μακριάς είναι, στήν χαρά τού γλαυκού, στήν τρικυμιάς τό σάλο, όμοια και πάντα άργολυγίαί τό κυπαρίσσι, ήσυχο, όραίο, άπελπισμένο. Τίποτ' άλλο.

Δεκάκι χρόνων ήμουνα, κι άγάπησα τήν δημορη Ποθούλα τήν παιδούλα' τής χάρισα μιά μέρα τήν εικόνα μου μέσ ας μιά χρυσή καρδούλα. Πήρε τό χάρισμα ή παιδούλα μου, ή Ποσοσα μου και βοροχάρασε ή χαρά τό κάλλος τού χλωμό της' όστερα; τήν εικόνα μου τήν έσκισε, τήν πέταξε, και τήν καρδούλα κρέμασε σπαλιέ στο λαϊμό της.

Πάει τό ταξίδι, φτάσαμε. Τ' όραίο ησάκι να τό! Απλά άκρογιάλια. Τ' άνοιχτό, φός όλο, τό χιονιάς με τή γραμμία έρεμία και με τή άμυροπούλα. Και τ' άλλο. Τ' ό δάση από μυρτιάς, ό κήποι από ζουμπούλια και κάτω από τήν νερατζιάς της φρονιότητάς τά κλάνα, ό τοκίσι! ό Έρωτες μιλούν, άντιμύλιον τ' άρδονα. Τόν έν άκρογιάλι Έδω! μάς λέει, τ' άλλο άκρογιάλι! Νά με! Βαρκούλα, που θ' άράξωσες; βρακέρη, που θα πάμε;

Τόν Πόνιο σου έδώ πέρα μη τόν παρταμα, με μιά φρονιτάσι μητρική ταξιδεμέ τον, όπου ζωή, όπου δνειρο, οτά μακρινά και οτά ψηλά. Και ήγανέ τον ύστερα και ριζοφύττει τον έκει στή χώρα τήν κατάνακρη τού άμύλιου' οτά μάτια του συμμάζουσε και βάμε τή φωνή του, κι άνάσως δέ βαστάζουσε τά μάτια του και κλεισούνα, κλείσε και ού τά μάτια σου και πέθανε μαζί του.

Είν' όλα άνοποφίαστα μέσα σ' αυτό τό σπίτι, έσύ, γυναικα, σα ματιά τό άποσπερίτη, τά δάκρυα σάν καλόδεχτα κ' έκείνα πρωτοβρόχια, φέγγει ένας ήλιος χαροπατό σά πάντα, ός και στή φτώχεια Δυσκολοχόρπιστα, πουλιά, άγάρια, άθος, κορπάσια, τά λόγια σα φίλα άπαλά, τά οτάματα κερσάια, ή Άγάπη χτίζει έδώ φωλιές, κι ό Άπρίλιος παραστέκει... —Σ' αυτό τό σπίτι έν' έτοιμο να πέσει άστροπελεκί!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΑΓΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ: Στο λουτρό

ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ = ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ ΤΗΣ ΜΠΩΚΑΡΙΪΦ = (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Η ΤΑΝ τη μέρα του έρχομαι μου. Είχα πάρει το λεωφορείο της Μπωκαρίϋ, ένα συμπαθητικό πολύ όμορφο, που δεν έχει να κάνει πολύ όμορφο για να φτάσει στη γωνιά του, μα που τριγυρνά σ' όλο το μακρό του δρόμο για να είναι το βράδυ του ένοστασιον πως έρχεται από πολύ μακριά. Είχα πάλι πέντε χωρίς να λογαριάσω με τον οδηγό.

Το Βιβλίο Ενοχ Ελεβετού Καθηγητού 'Η δίαιτα και οι νέες κατευθύνσεις

Καλοκαίριεν διακοπές δεν έτελειώσαν ακόμη και ήδη άρχισαν να σκεπτόμεθα για τις προετοιμασίες του χειμῶνος... Για τις γυναίκες αυτό δεν είναι τόσο τρομερό, γιατί θα απολαύσουν πάλι την ευχαρίστηση που δίνει το καινούριο. Και οι καινούριες συλλογές μοντέλων φαίνονται πολύ ελκυστικές... Στό Παρίσι οι διάφοροι Οίκοι ραπτικής προετοιμάζονται περιττώματα.

Χαριτωμένο συνδυασμό από μιά ζακεττα και από λαινά, πάνω σε μιά μολύβη από λευκό πέλμα.

ΜΠΟΡΙΣ ΠΙΑΝΙΑΚ

Ο Μπόρις Αντρέγιεβιτς Βογιόβ, γνωστός με το ψευδώνυμο Πιάνιακ, γεννήθηκε στο 1894 κ' ήταν ο πρώτος συγγραφέας που ακούστηκε μετά την Επανάσταση.

ΠΡΕΓΟ-ΤΡΑΜΟΥΝΤΑΝΑΣ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Μένια, ελπε κείνος, εγώ με τον Αντρέας... Μένια, ελπε κείνος, εγώ με τον Αντρέας... Μένια, ελπε κείνος, εγώ με τον Αντρέας...

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΣΑΡΑΝΤΙΑΣ

Μένια, ελπε κείνος, εγώ με τον Αντρέας... Μένια, ελπε κείνος, εγώ με τον Αντρέας... Μένια, ελπε κείνος, εγώ με τον Αντρέας...

Είπατε πάλι ξανακάνανε το πλέγμα να κ' ο Αντρέας κ' ο Νικόλας στεκότανε μαρσάκι στο καπνιάκι, καθότανε με το πλέγμα, καθότανε με το πλέγμα...

ΑΝΗΜ. ΣΑΡΡΟΥ ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ σε δημοτικούς στίχους Δεφ. 30 ΠΑΡΟΙΟΥΣΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΥΠΙΑΚΗΝ

γίνει την καθαρή αλήθεια για όλα όσα είχαν συμβεί πριν από ένα χρόνο... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

Νικόλαος. 'Η τελευταία φορά που έβλεπα τον Αντρέα... Ο Αντρέας φιλώντας με το Νικόλαο...

— Όχι, ήθελα μοναχί μου. Θα μείνω μαζί σου, θείε Κώστα... Ο Νικόλαος 'Εδωράφους...

STEWART WHITE ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΣΙΓΗΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο) ΝΤΙΚ 'Εδωράφους με λίγα λεπτά το όμοιο σταμάτησε... Μετά δέκα λεπτά ο Σαρ...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε. 'Ανέμι φρουσάσαν από τη θάλασσα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

Και πάλι περνούσε πολλά χρόνια. 'Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

Μετά το τοίχο ο Νικόλαος 'Εδωράφους... Ο Νικόλαος 'Εδωράφους...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

Και τότε πέθανε η Μαρία. Ο Αντρέας της ο Αντρέας και ο φίλος του ο Νικόλαος...

— Όχι, ήθελα μοναχί μου... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

— Έβλεπα τα χρόνια κλήσανε... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα... Η Μαρία, η κόρη του Αντρέα...

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΣΤΕΛΛΟΥΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΣΤΕΛΛΟΥΝ... Ο κ. Θ. Νικολόπουρος...

Κύριε Διευθυντή, Οδός Παρισίων... Ο κ. Νικολόπουρος...

Κύριε Διευθυντή, Οδός Παρισίων... Ο κ. Νικολόπουρος...

Κύριε Διευθυντή, Οδός Παρισίων... Ο κ. Νικολόπουρος...

Κύριε Διευθυντή, Οδός Παρισίων... Ο κ. Νικολόπουρος...

Κύριε Διευθυντή, Οδός Παρισίων... Ο κ. Νικολόπουρος...

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΙΤΕΡΙΧ

(Συνέχεια εκ της 9ης σελίδος) Ο Καρόλος Ντιτεριχ...

(Συνέχεια εκ της 11ης σελίδος) Ο Καρόλος Ντιτεριχ...

(Συνέχεια εκ της 13ης σελίδος) Ο Καρόλος Ντιτεριχ...

(Συνέχεια εκ της 15ης σελίδος) Ο Καρόλος Ντιτεριχ...

(Συνέχεια εκ της 17ης σελίδος) Ο Καρόλος Ντιτεριχ...

(Συνέχεια εκ της 19ης σελίδος) Ο Καρόλος Ντιτεριχ...

ΑΡΧΗ ΔΙΚΤΑΙΟΝ

ΑΡΧΗ ΔΙΚΤΑΙΟΝ... Ο Αρσένιος...

ΑΡΧΗ ΔΙΚΤΑΙΟΝ... Ο Αρσένιος...

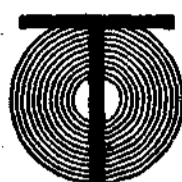
ΑΡΧΗ ΔΙΚΤΑΙΟΝ... Ο Αρσένιος...

ΑΡΧΗ ΔΙΚΤΑΙΟΝ... Ο Αρσένιος...

ΑΡΧΗ ΔΙΚΤΑΙΟΝ... Ο Αρσένιος...

ΑΡΧΗ ΔΙΚΤΑΙΟΝ... Ο Αρσένιος...

COLETTE
ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ
 (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)

ΟΥΣ γνώρισα δ- λους, έλεγε με πείσμα, έγνωρισα πάντα το τί αξίζαν, το τί σκεπτόνταν, και το τί ήθελαν. Άλλά αυτό το παληό παιδί.

Ρωμαλέος τώρα, υπερήφανος για τα 19 χρόνια, υπερήφανος στο τραπέζι, ανυπόμονος στο κρεβάτι, δεν έδινε τίποτ' άλλο από τον έαυτό του, και έμενε μιστηρώδης... Τρυφερός; ναί. Άλλά ή εκακία του έρχόταν κάποτε κάποτε. Πόσες φορές προς την αγωγή ή Λέα κρατώντας μέσα στην άγκαλιά της τον ίκανοποιημένο έραστή της, με τα μάτια μισοκλειστά, νικημένη ή ίδια την ώρα αυτή από την επιθυμία να τον κατακτήσει, είχε σπληνίζε το μέτωπό της στο μέτωπο του Μπόμπ.

—Πές μου... μίλησε... πές μου... Άλλά τίποτε δεν ανέβαινε έως το στόμα του, τίποτε άλλο εκτός από λόγια σαν μεθυσμένου, μέσα στα όποια ξεχώριζε το χαϊδευτικό «νουού» που το είχε συνηθίσει από μικρός.

—Ναί, σε βεβαίωνω, σαν Κινέζος ή νέγρος, έλεγε ή Λέα. Και πρόσθετε: δεν μπορώ να τον εξηγήσω, θαρρείς πόσες δεν μιλούμε την ίδια γλώσσα...

—Τελειώνει ο Σεπτέμβριος όταν ξαναγύριζαν στο Παρίσι. Ο Μπόμπ ξαναγύρισε στο Νεγύδ όπου ετρόμαξε από το πρώτο βράδυ την κυρία Πελλού. Ξεκλείδωσε τις καρτέκιες, έσπασε τα καρούβια με τη γραθά του, πήδουσε πάνω στο μπιλιάρδο και έπαιζε σαν «κάου-μπόυ» στον κήπο.

—Ούφ! Ξεφωνούσε ή Λέα, γυρίζοντας μόνη στο σπίτι της Λεωφόρου Μπιζώ. Τι καλό που είναι ένα άδειο κρεβάτι.

Άλλά την επομένη το βράδυ, ενώ έπινε τον καφέ της στις δέκα, και προσπαθούσε να μη βρῆ τη βραδεία μεγάλη και την αιδούσα του φαγητού άπεραντη, ή άπότομη εμφάνιση του Μπόμπ, δρθίου στο πλαίσιο της πόρτας, της άποσπούσε μια νευρική κραυγή.

—Μά είσαι τρελλός; Σήκωνε τους ώμους, άδιαφορούσε άν τον καταλάβαιναν. Έτρεχε κοντά της. Δεν την ρωτούσε: «Μ' αγαπάς; Μ' έχεις ξεχάσεις;» Άλλά έτρεχε σ' αυτήν...

Ένα λεπτό άργότερα συμμαζεύονταν και οι δύο στο κρεβάτι της Λέας, το περίφημο. Ο Μπόμπ αποκρινόταν τον κοιμισμένο για να μπορέη καλύτερα να σβήγγη τα δόντια, να κλείνη τα μάτια, παρασυρόμενος πάλι από μια λύσσα σιωπής. Άλλά εκείνη τον άκουγε όμως πλαγιασμένη κοντά του, άκουγε με ήδωση την άδουση την ελαφριά, τη μακρυνή βοή που άντηχει από ένα κορμί που άρνεύεται την άγωνία του, τη χάρη και τον έρωτά του.

IV

—Γιατί ή μητέρα σου δεν μου τό έπε ή ίδια χθές το βράδυ, που δειπνούσαμε;

—Βρίσκει πιο σωστό εγώ να...
 —Όχι δά...
 —Έτσι λέει.
 —Και σού;
 —Εγώ τί;
 —Τό βρίσκες πιο σωστό;
 Ο Μπόμπ έβλεπε προς τη Λέα ένα άκαθόριστο βλέμμα.

—Ναί.
 Φάνηκε για μία στιγμή σκεπτική και επανέλαβε:
 —Ναί, είναι καλύτερα.
 Για να μην τόν στενοχωρήσει κά- θόλου ή Λέα έστρεψε τα μάτια προς το παράθυρο. Μία χλιαρή βροχή έμαύριζε το πρωινό εκείνο του Αυγούστου και έπεφτε κατ' εθείαν πάνω στα πλατάκια της αώλης.

—Μυρίζει φινόπυρο, αναστέναξε ή Λέα.
 —Τί έχεις; ρώτησε ο Μπόμπ. Τόν παρετήρησε έκπληκτη.
 —Μά δεν έχω τίποτε. Ναί, δεν αγαπώ αυτή τη βροχή.
 —Αί καλά, νόμιξα...
 —Νόμιζεις...
 —Νόμιζα πως κάτι σε στενοχωρούσε.
 Δεν μπόρεσε να μη γελάσει με την καρδιά της.

—Νόμιζες πως με στενοχωρεί το ότι θα παντρευτήσ;... Όχι... άκουσε... άκουσε... είσαι άστείος... Σπανίως ξεσπούσε σε τόση εύθυμία, και το γέλιο της έπείραζε τον Μπόμπ. Σήκωσε τους ώμους και άνομα ένα σιγαρέττο με τον συνηθισμένο μορφασμό. Τό πηγούδι πολύ τεντωμένο, τό άπάνω χείλος προς τά έξω.

—Δεν κάνεις καλά να καπνίζεις πριν από το γεύμα, έλεγε ή Λέα. Άπήντησε κάτι που εκείνη δεν τό άκουσε, άπησχολημένη δλόκληρη στο ν' άκούη τον ήχο της ίδιας της φωνής της.

Έκείνος έκαμε άκόμα πιο έντονο τό μορφασμό του, έσφιξε τα δόντια του, και σφίχθηκε ζωτή πυτζάμα του σαν Άσιάτης πρίγκηπα, χλωμός μέσα στην άδιαπέραστη σκιά του παλατιού του.

Η Λέα, νωχελικά άνασκάτωνε τις σκέψεις της πού την έκοούραζαν και πού έκρινε καλόν να της ρίξη κατά πρόσωπον του γαλήνιου Μπόμπ.

—Επί τέλους! Γιατί την παίρνεις αυτή τη μικρή;

Στηρίχθηκε με τους άγκώνες στο τραπέζι και μιμήθηκε χωρίς να τό θέλη τό πολυσύνθετο πρόσωπο της κυρίας Πελλού:

—Καταλαβαίνεις, αγαπητή μου.
 —Φώναξέ μου

την κυρία, ή την Λέα. Δεν είμαι ούτε ή θαλαμηπόλος σου, ούτε μωρό της ηλικίας σου.

Μίλωσε ήρα, ξεπλωμένη στην πολυθρόνα της, χωρίς να ύψωση πολύ τη φωνή. Έκείνος θέλησε ν' άπαντήσει:

—Νουού, μου ζητάς να σου εξηγήσω... Πι...παι να γίνη κάτι για να τελειώνωγ; Ε; Και έπειτα έχω και συμφέροντα.

—Ποιά;
 —Η μικρούλα έχει μια προσωπική περιουσία.

—Από τον πατέρα της;
 —Αί! Δεν ξέρω. Σκέπτομα. Η άφραία Μαρία-Λάουρα ξέρω πως έχει πολλά λεπτά. Και πολλά κοσμημάτα.

—Και σού;
 —Εγώ έχω περισσότερα, έλεγε με άπερηφάνεια.

—Τότε δεν έχεις άνάγκη χρημάτων.
 —Άνάγκη... άνάγκη... Ξέρεις καλά ότι δεν άντιλαμβάνομα τό χρημα κατά τον ίδιο τρόπο. Είναι κάτι τι πάνω στο όποιο δεν συμφωνώμα.

—Εκείνη έσκυψε, και έβαλε το χέρι της στο γόνατο του Μπόμπ:

—Πές μου, μικρούλη, τί οικονομίες κατά τά τελευταία πέντε χρόνια;

—Έσκασε στα γέλια, κυλιόμενη στα πόδια της Λέας, αλλά έκείνη τον άπειμάκρυνε.

—Είλικρινά, πές μου... Πενήντα χιλιάδες τό χρόνο; ή εξήντα; Πές μου, λοιπόν, εξήντα ή έβδομήντα;

—Κάθηκε κάτω στο χαλί και στήριξε τό κεφάλι του στα γόνατα της Λέας.

—Δέν τις αξίζω λοιπόν; Τεντωνόταν, στριφογύριζε τό κεφάλι, άνοιγε τα μεγάλα μάτια του, πού έμοιαζαν μαύρα, αλλά πού ή Λέα τά έβλεπε σκούρα, καστανοκόκκινα. Άγγιξε με τό δάχτυλό ωσαν για να δείξη και να διαλέξη, ή υπήρχε πιο σπάνια σε τόση άμορφιά, βλέφαρα, βλεφαρίδες, στόμα. Μερικές στιγμές ή θέα του έραστού αυτού πού τον περιφορούσε λίγο, της ενέπνεε ένα είδος σεβασμού. «Τό νύνα κανείς άφρατός ως αυτό τό σημείο, είναι και αυτό μια εδύγένεια», σκεπτόταν.

—Πές μου, μικρούλη... Και ή μικρούλα σ' δλ' αυτά; Πώς σου φέρεται;

—Μ' αγαπά, με θαυμάζει. Δεν λέει τίποτε.

—Και σού πως είσαι μαζί της;
 —Δέν είμαι... τίποτε, άπήντησε άπλά.

—Όραίο έρωτικό ζευγάρι, έλεγε ή Λέα άνειροπόλα.

Ο Μπόμπ άνασηκώθηκε λίγο και έλεγε άυστηρά:

—Βρίσκω ότι άσχολεύομαι πολύ μ' αυτήν. Δεν σκέπτεσαι λοιπόν τον έαυτό σου στον κατακλυσμό αυτόν;

Παρετήρησε τον Μπόμπ με έκπληκτο ύφος πού την έκανε να φαίνεται πιο νέα. Τα βλέφαρα ύψωμένα και τό στόμα μισανοιχτό.

—Ναί, τον έαυτό σου, Λέα, τό θυμά.
 Έίχε χλωμίσει κάπως. Η Λέα χαμογέλασε:

—Μά όχι, αγαπητέ μου, δεν έχω

—Έλα, λοιπόν, ντύσου. Έγώ δεν έχω παρά τό φόρεμά μου να βάλω για να είμαι έτοιμη. Και τί άλλο θέλεις να κάμω μ' αυτόν τον καιρό παρά να πάω στού Σβάμπ να σου διαλέξω ένα μαργαριτάρι; Πρέπει να σου κάμω ένα καλό δώρο για τους γάμους σου.

Άνεπήδησε, ενώ τό πρόσωπό του άστραφτε:

—Ό! ναί, ένα μαργαριτάρι για τό πουκάμισο, ένα πού ροδίζει, έέρω ποιά...

—Ποτέ. Ένα άσπρο, κάτι τό άνδρικό. Και εγώ έπίσης ξέρω ποιά. Ξέρω πως θα κάνω οικονομίες χωρίς έσένα.

Ο Μπόμπ άπήντησε πειρακτικά:
 —Αυτό εξαρτάται από τό διάδο- χό μου.

Η Λέα γύρισε προς τό κατώφλι του μπουντουάρ και χαμογέλασε με τό πιο εύθυμο χαμόγελό της, τά δυνατά, λαιμαργα δόντια της ελαμψαν:

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

Και οι δύο τους ήσαν εδθυμάτατοι κατά τό διάστημα των έβδομάδων που άκολουθήσαν. Οι έπίσημοι άρραβώνες του Μπόμπ έπίσημοι άρραβώνες του Μπόμπ

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

Και οι δύο τους ήσαν εδθυμάτατοι κατά τό διάστημα των έβδομάδων που άκολουθήσαν. Οι έπίσημοι άρραβώνες του Μπόμπ

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Από τό διάδοχό σου; Σαράντα λεπτά και ένα πακέτο καπνό! Και ένα ποτηράκι κασσίς την Κυριακή— να τί χρειάζεται! Και θά προικίσω έτσι τό χωρέλια σου.

—Ήσουν εκεί;
 —Έπαψε να γελά.
 —Ήσουν εκεί και τί έκαμες;
 —Η μαμά Πελλού άρπαξε ήδη να άντικείμενο άξίας για να όπερα σπύση την τιμή μου, αλλά εγώ σταμάτησα τό κίνημά της χωρίς να σπχωθώ: «Αγαπημένη μου μητέρα, ή ήσυχά, πού ήσυχά. Μιμήσου έμένα, μιμήσου τη χαριτωμένη μου πεθερά, πού σ'τάζει μέλι και... ζάχαρη». Όραίο καλαμπούρι, Ε;
 —Δέν τό καταλαβαίω.
 —Μά δεν ξέρεις;... Οί περίφημοι φυτείες ζαχαροκάλαμο πού άφησε μικρός πρίγκηπας Σέστ ότι διαθήκη στη Μαρία-Λάουρα...
 —Τί;
 —Βέβαια. Ψεύτικη ή διαθήκη; Νεύρα του Σέστ! Ίσως και δική... Καταλαβαίνεις;
 —Καταλαβαίνω, αλλά πως έπαξέρισε αυτή την ιστορία;
 —Ναί πως: Η γρηά Λιλί ρίχθηκε με όλο της τό βάρος πάνω στον μικρό πρίγκηπα Σέστ, πού είναι μόλις 17 χρονών και εύλαβέστατος στα βία...
 —Η γρηά Λιλί; Τί φρίκη!
 —Και ό μικρός Σέστ της μούρισε στο στή τό εδύλλιο, και έμεσα σε δύο φιλά...
 —Μπόμπ! Σε βεβαίω δεν σίφνομα καλά!
 —...Και ή γρηά Λιλί μου τά σφριξε αυτό τη μέρα πού δεχόταν, μαμά. Με λατρεύει ή γρηά Λιλί. Μου έχει μεγάλη ύπόληψη γιατί τε δεν δέχτηκα να πλαγιασώ με της.
 —Τό πιστεύω, άναστéναξε ή Λία.
 —Έμενε σκεπτική και ό Μπόμπ ρηκε ότι της έλειπε ό ένδοξος όμος.
 —Λοιπόν, πές είμαι σπουδαίος; Πι μου...
 —Έσκυβε πάνω από τό τραπέζι και τό φός πού έπαιζε στο άσπρο τραπέζομάντιλο, στα κροστάλλια σκεπή, φώτιζε εξ άντανακλάσεως πρόσωπό του.

—Ναί...
 —Έχει, άνθότυρο, νουού;
 —Ναί...
 —Νουού, θά μου δώσης τη εύθυσια; για τό νέο μου μάγειρο που παίρνω από τον Οκτώβριο.
 —Ναί...
 Και ή Λέα σκεπτόταν: «Πάνε τα ρα πέντε χρόνια πού συντηρώ αυτό τό παιδί... Και όμως έχει 300 γιλιάδες φράγκα εισόδημα. Είναι μωρό; Μά αυτό δεν εξαρτάται από τό άφίμω, αλλά από τη νοοτροπία... Έμενε άφηρημένη ως τό τέλος του γέμιστος. Έκείνος συνηθισμένος από τις άφηρημάδες αυτές της σφής του φίλης, έμενε ίκανοποιημένος από τίς μητρικές της ύποδείξεις: «Πάρε απ' αυτό τό ψωμί... Μην τρώ πολλές ψίχες... Ποτέ σου δεν έμαθα να διαλέγης ένα καλό φρούτο... Ένώ από μέσα της έκείνη έλεγε: «Πρεπε ωστόσο να ξέρω τί θέλω! Έ είχα θέληση. Νά σηκωθεί άμέσως και να φωνάξω: Κυρία, με βρίζετε κυρία δεν είμαι αυτή πού νομίζετε. Κατά βάθος εγώ είμαι υπεύθυνη. Τόν άνέθρεψα. Σε ποιόν ήθελε μ' ένα μέρα ή ιδέα να τον βάλη να παίξει ρόλο άρχηγού οίκογενείας; Όχι βέβαια σε μένα...»

—Τί, έλεγες, μικρούλη; —διέκοψε τις σκέψεις της.— Δεν άκουσα καλά...
 —Έλεγα ότι ποτέ, μ' άκούς, ποτέ τίποτε δεν θα μ' έκανε τόσο γελοόσο ή Ιστορία αυτή με την Μαρία-Λάουρα.
 «Νά, άποτελείωνη τη σκέψη της Λέα, αυτό τον γελοιοποιεί».

Σηκώθηκε με κουρασμένο κίνημα. Ο Μπόμπ πέρασε τό χέρι του κατά από τη μέση της, αλλά έκείνη τό άπειμάκρυνε.
 —Και ποτέ οι γάμοι σου;
 —Τη Δευτέρα όκτώ.
 Φαίνονται τόσο άδύος, τόσο ήσυχος, ώστε έρεθιστική.
 —Σάν παραμυθί φαίνεται!
 —Γιατί παραμυθί, νουού;
 —Σάν να άνειρεύεσαι.
 —Δέν άνειρεύομαι, έίπε ησυχά. Όλα είναι κανονισμένα. Τό μυστήριο στις δύο, και έτσι δεν θά βιά στούμα για τό γέλιο. «Φάβ-α-κλόκ» στις μαμάς Πελλού. Και έπειτα τραίνο, Ίταλία, λίμνες...
 («Η συνέχεια στο προσεχές»)

—Και ποτέ οι γάμοι σου;
 —Τη Δευτέρα όκτώ.
 Φαίνονται τόσο άδύος, τόσο ήσυχος, ώστε έρεθιστική.
 —Σάν παραμυθί φαίνεται!
 —Γιατί παραμυθί, νουού;
 —Σάν να άνειρεύεσαι.
 —Δέν άνειρεύομαι, έίπε ησυχά. Όλα είναι κανονισμένα. Τό μυστήριο στις δύο, και έτσι δεν θά βιά στούμα για τό γέλιο. «Φάβ-α-κλόκ» στις μαμάς Πελλού. Και έπειτα τραίνο, Ίταλία, λίμνες...
 («Η συνέχεια στο προσεχές»)

—Και ποτέ οι γάμοι σου;
 —Τη Δευτέρα όκτώ.
 Φαίνονται τόσο άδύος, τόσο ήσυχος, ώστε έρεθιστική.
 —Σάν παραμυθί φαίνεται!
 —Γιατί παραμυθί, νουού;
 —Σάν να άνειρεύεσαι.
 —Δέν άνειρεύομαι, έίπε ησυχά. Όλα είναι κανονισμένα. Τό μυστήριο στις δύο, και έτσι δεν θά βιά στούμα για τό γέλιο. «Φάβ-α-κλόκ» στις μαμάς Πελλού. Και έπειτα τραίνο, Ίταλία, λίμνες...
 («Η συνέχεια στο προσεχές»)

—Και ποτέ οι γάμοι σου;
 —Τη Δευτέρα όκτώ.
 Φαίνονται τόσο άδύος, τόσο ήσυχος, ώστε έρεθιστική.
 —Σάν παραμυθί φαίνεται!
 —Γιατί παραμυθί, νουού;
 —Σάν να άνειρεύεσαι.
 —Δέν άνειρεύομαι, έίπε ησυχά. Όλα είναι κανονισμένα. Τό μυστήριο στις δύο, και έτσι δεν θά βιά στούμα για τό γέλιο. «Φάβ-α-κλόκ» στις μαμάς Πελλού. Και έπειτα τραίνο, Ίταλία, λίμνες...
 («Η συνέχεια στο προσεχές»)

—Και ποτέ οι γάμοι σου;
 —Τη Δευτέρα όκτώ.
 Φαίνονται τόσο άδύος, τόσο ήσυχος, ώστε έρεθιστική.
 —Σάν παραμυθί φαίνεται!
 —Γιατί παραμυθί, νουού;
 —Σάν να άνειρεύεσαι.
 —Δέν άνειρεύομαι, έίπε ησυχά. Όλα είναι κανονισμένα. Τό μυστήριο στις δύο, και έτσι δεν θά βιά στούμα για τό γέλιο. «Φάβ-α-κλόκ» στις μαμάς Πελλού. Και έπειτα τραίνο, Ίταλία, λίμνες...
 («Η συνέχεια στο προσεχές»)

—Και ποτέ οι γάμοι σου;
 —Τη Δευτέρα όκτώ.
 Φαίνονται τόσο άδύος, τόσο ήσυχος, ώστε έρεθιστική.
 —Σάν παραμυθί φαίνεται!
 —Γιατί παραμυθί, νουού;
 —Σάν να άνειρεύεσαι.
 —Δέν άνειρεύομαι, έίπε ησυχά. Όλα είναι κανονισμένα. Τό μυστήριο στις δύο, και έτσι δεν θά βιά στούμα για τό γέλιο. «Φάβ-α-κλόκ» στις μαμάς Πελλού. Και έπειτα τραίνο, Ίταλία, λίμνες...
 («Η συνέχεια στο προσεχές»)

—Και ποτέ οι γάμοι σου;
 —Τη Δευτέρα όκτώ.
 Φαίνονται τόσο άδύος, τόσο ήσυχος, ώστε έρεθιστική.
 —Σάν παραμυθί φαίνεται!
 —Γιατί παραμυθί, νουού;
 —Σάν να άνειρεύεσαι.
 —Δέν άνειρεύομαι, έίπε ησυχά. Όλα είναι κανονισμένα. Τό μυστήριο στις δύο, και έτσι δεν θά βιά στούμα για τό γέλιο. «Φάβ-α-κλόκ» στις μαμάς Πελλού. Και έπειτα τραίνο, Ίταλία, λίμνες...
 («Η συνέχεια στο προσεχές»)